

2N PREMI

Autora: NÚRIA FONOLL VERGÉS

Pseudònim: El gat amb botes

TRAÏCIÓ

M'agradava tant de veure'ls pasturar que, quan baixaven el ramat a Montros, em posava malalta. Un altre cop hauria de suportar un corder esventrat de dalt a baix, i la mare i les ties de Paüls i Pobellà fent el bullit de la girella.

Però la mà del temps em va modelar i em va convertir en dona de muntanya. Com les aigües del Flamisell a les pedres, que les tornen fines i fortes a la vegada i, de ben jove, ja tenia al meu càrrec el bestiar del corral. Sempre que se'n sacrificava un, m'empassava la pena coll avall i, quan ningú em veia, m'enduia un tros de cor o de freixura al meu amagatall, vora el Barranc del Foguer, i allà, li donava sepultura. Així era com em deslliurava d'aquella tristor que se'm quedava clavada a dins. Era el meu recer particular, el Barranc. Hi guardava olis i herbes que utilitzava per guarir els neguits de les dones i els homes dels voltants.

Però deu ser que la memòria és breu i la mala sang abunda...

Perquè ara, davant la foguera a la qual ells mateixos m'han condemnat, molts d'aquells homes i dones, abaixen el cap i defugen la mirada; i se'ls hi han tornat les galtes roges, potser macerades per les flames, potser enceses per la vergonya.

I el vent de muntanya, que avui és fort, em porta el belar trist d'algun ramat proper. Els ulls se m'omplen d'ombres. La Vall, es torna Fosca.